

pligtssloven, saa at vi fik fire Mars Tjenestetid i Linien, vilde man i Krig, naar man indkaldte Linie- og Forstærkningsbataillonerne, faae en meget stor Depositsstyrke af nyt Mandstabs, henhørende til Linien, som man ingen Anvendelse kunde faae for. Altsaa, jeg betragter det som et glædeligt Fremskridt, at almindelig Bærnepligt er bleven en Sandhed. Men som Bestemmelsen er truffen i Tillægsloven og Hærloven, medfører den forøgede Rekruttilgang visse Ulemper. Som bekendt, danne Liniebataillonerne deres Krigsstyrke af to Aargange. Tages to Aargange paa 620 Mand, vil det være 1,240 Mand, og da Dekrementet kan sættes til noget som 8 Procent, vil Styrken synke ned til omtrent 1,140 Mand; men Hærloven bestemmer, at til større Øvelser maa der ikke indtaldes mere end 800 Mand Undercorporaler og Menige, og altsaa vil endel af det uddannede Mandstabs slippe med en Indtaldelse. Dette gaar ikke an, thi da vi i 1880 ere, efter min Mening, komne under det Lavmaal af Uddannelse, man kan gaa til, gaar det paa ingen Maade an at fortsætte med Medsættelse og det saa meget mindre, som paa dette Punkt som paa adskillige andre Punkter de Forudsætninger, hvorfra man ved Medsættelsen gik ud, tildels ere bristede. Det var Forudsætningen, at, naar man maatte nøies med en Uddannelse, der for de Rekruter, som skulle udstage i større Øvelser, kun er 5 Maanedes, maatte man lette Rekruterne for endel af det Arbejde, der tidligere var lagt paa dem, og det var ganske særligt Meningen i Thinget, at Rekruterne skulde være fritagne for Bagtjeneste og Arbeidstjeneste; men det er ikke slet. En anden Ting er den, at uagtet Uddannelsesstiden er forkortet for Fodfolket, ere Fordringerne, der stilles til, hvad der skal læres, bestandig forøgede mere og mere, saa at selv med den bedste Villie er det ikke muligt uden affurat at have gennemgaaet hvad der er forlangt; men hvor meget deraf der har fæstnet sig, er det vanskeligt at have nogen Mening om. Jeg skal ikke tale om, at i en saa kort Tjenestetid er det umuligt at opdrage dem til egentlige Soldater. Smidlertid, Forholdene ere engang saaledes, og det ærede Medlem foran mig (Monrad) havde vist Ret, da han ved en tidligere Forhandling udtalte, at, om der end kom en Engel fra Himlen, vilde det nu ikke lykkes at komme bort fra den kortvarige Tjenestetid. Men netop fordi Forholdene ere saaledes, gjælder det om ikke at faae Uddannelsesstiden for endel af Mandstabet yderligere indskrænket, og derfor forekommer det mig, at man bør benytte Leiligheden til at faae denne Mangel i den nugjældende Hær-

lov afhjulpen, hvorved man tillige kunde raade Bod paa det, der for Fodfolkets Vedkommende er Achilleshealen, at Befalingsmændene ikke have den tilstræffelige, virkelige Bestjæftigelse; thi man kan vel lave Bestjæftigelse kunstigt med det Formaal at faae Tiden til at gaa, men det bør man helst undgaa, fordi hverken den, der skal lede, eller de, som skulle udføre den, have Interesse derfor. Vi have ikke den praktiske Øvelse, som er nødvendig for at faae Rutine som Førere, navnlig gjælder dette Kompagni- og Bataillonscheferne. Enhver vil vist indrømme, at, naar man f. Ex. kan ansætte en lige udnævnt Bataillonschef i Oktober forrige Aar, og som først faar Leilighed til at kommandere Mandstabs den 1ste April 1884, er det i høieste Grad uheldigt. Jeg kan nævne mig selv. Jeg fik Bataillon i 1880, men først i 1887 vil jeg faae Leilighed til at se, hvorledes en Bataillon ser ud med fuld Krigsstyrke. (Ufbrudelse af Tvermøes.) Det ærede Medlem siger, at det er i Overgangsperioden. Ja, det indrømmer jeg, men Spørgsmaalet er, om man ikke nu staar overfor Forhold, der gjøre det muligt at gjøre Overgangen saa kort som mulig. Dengang man forhandlede om Tillægsloven, turde ikke Enhver gjøre Regning paa, at Rekruttilgangen vilde blive forøget. Nu er Forholdet et andet, nu vide vi, paa hvilke Dal vi kunne bygge, og derfor tør man nu, hvad man ikke turde dengang, gaa til istedetfor at fordele Rekruterne paa 10 Batailloner, at fordele dem til 15. (Berg: Det var det, jeg vilde.) — Jeg og saa. — Og ved at gaa denne Vej vilde man kunde naae en god Uddannelse, en god Tjenestegang og en virkelig og god Bestjæftigelse for Befalingsmændene; men uheldigvis er det Loven, der har bestemt, hvorledes Fordelingen skal finde Sted, og som Følge deraf kunne Forandringerne ikke ske fra Administrationens Side uden Lov. Jeg tillader mig derfor at henstille til den høitærede Minister, om der ikke skulde være Anledning til at søge dette Forhold forandret, og jeg tillader mig saameget mere at gjøre det, som det er min Overbevisning, at den Ordning, vi nu i det Hele have for Fodfolkets Vedkommende, ikke er holdbar, hverken i den ene eller den anden Henseende. Og jo kortere man derfor, om jeg maa bruge det Udtryk, kan gjøre Pinen, desto bedre, thi det vil være til Gavn for Hæren og derigennem til Gavn for Fædrelandet. Men jeg vil paa den anden Side udtrykkelig tilføie, at jeg vilde ikke stille et saadant Forslag, naar jeg troede, at Følgen deraf kunde være, at man paa nogen Maade vilde røre ved de andre utvivlsomme Goder,